

Já zapálil jsem z cigaret svých poslední do světél dálničních,
pak stopoval tam za nadjezdem, přešlapoval v botách mrazivých,
v pět nebo možná před šestou pak svezení mi nabíd' nákladák,
já řidiči se omlouval, že nevypadám jako ranní pták.

Tou náladou tak ranní, jak snad nikdy ještě předtím, padal sníh
a z přijímače palubního písni proud až k pláči veselých,
jak stokrát kniha přečtená v tom sedadle jsem připadal si já,
jak nepotřebné závaží všech lidí, které člověk potkává.

®: Hrou náhod, jak to bývá, hledám stále hvězdy nad sebou,
co v kapsách tulák mívá, promění za lásku ztracenou,
snad každou dobou denní napořád teď připadám si já
jak nepotřebné závaží všech lidí, které člověk potkává.

Ten vůz měl barvu havraní, a proto snad já věřil neštěstí,
a šofér jak noc nemluvný měl v temných očích tíhu starostí,
a cesta v dáli sevřená jak konečná se zdála očím mým,
já chystal se být rozumný a s díky říct: tak tady vystoupím.

Pak pod patou já ucítil zas nekonečný asfaltový pás
a všimal jsem si okolí, však nejvíc věcí stále skrytých v nás,
jak slunce, které zapadá, v těch končinách jsem připadal si já,
jak nepotřebné závaží všech lidí, které člověk potkává.

®:

jak nepotřebné závaží všech lidí, které člověk potkává...